

שאמר במשנה בזבחים: שיירי הדם של חטאות הפנימיות [שם קיא א] הנשפכים על היסוד, שהקריבן מחוץ לעזרה, חייב עליהם משום "שחוטי חוץ".

הרי שסובר רבי נחמיה כי "עבודה" היא כשאר זורק מקצת דם [רש"י זבחים], והרי היא בכלל הכתוב: איש איש מבית ישראל אשר ישחט שור או כשב או עז במחנה וגו'. ואל פתח אוהל מועד לא הביאו להקריב קרבן וגו' ונכרת האיש ההוא מקרב עמו.

ופירש רבי יוחנן: **תנא** [שנה] **רבי נחמיה, כדברי האומר שירים מעכבי את הכפרה;** והאיך אמר כאן רבי יוחנן לדעת רבי נחמיה: אין שירים מעכבין את הכפרה?!

ומסקינן: **קשיא!**

אמר רבי חנינא:

קטורת שחפנה קודם שחיטתו של פר, לא עשה ולא כלום, שהרי בסדר העבודה שנינו, כי שחיטת הפר קודמת לחפינה.

ומפרשינן: **כמאן** אמרה ששחיטת הפר מעכבת את המאחרת לה? **דלא כרבי יהודה** דלעיל, **דאי כרבי יהודה, האמר: כי כתיבא**

בענין — כיפר. ואם לא כילה כל האמור בענין לא כיפר. ולמדנו שאם חיסר אפילו אחת מן "המתנות" לא עשה ולא כלום.

אבל שיריים אינן מעכבין, כיון שאין הם אמורים בענין זה [כמבואר לעיל נט א, וברש"י] אלא מפרשת פר כהן משיח הן נלמדין [נתבאר על פי רש"י זבחים נב ב].

וחד אמר: שירים מעכבי איכא בינייהו בין רבי עקיבא לרבי יהודה:

רבי עקיבא סבר: שיריים לא מעכבי, והכי קאמר: אם כיפר עיקר המתנות — כילה, ואפילו לא שפך שיריים.

רבי יהודה סבר: שפיכת שיריים אף היא מעכבת, והכי קאמר: אם כילה הכל אז כיפר, ואם לא כילה הכל אין הכפרה של המתנות כפרה [רש"י]. (283)

ותמהינן: **ומי אמר רבי יוחנן הכי**, שרבי יהודה ורבי נחמיה מקרא אחד דרשו, ולדעת רבי נחמיה: מיעוט אחד הוא על שפיכת שיריים, כיון ששיריים אינם מעכבין את הכפרה.

והאמר רבי יוחנן על דברי רבי נחמיה

כילה לא כיפר, שאם חיסר אחת מן המתנות וכו' אפילו במתן יסוד משמע [כן היא גירסתנו וגירסת השיטמ"ק, ולב"ח גירסא אחרת בסוף דברי רש"י]; ועל דרך זה מבואר בריטב"א כאן. ב. ברש"י בזבחים נב ב [לפי גירסתנו וגירסת השיטמ"ק, שלא כהב"ח שם], מבואר: כי עיקר מה שהוצרך רבי יהודה ללמוד שאף שפיכת שיריים מעכבת את הכפרה, הוא משום דסבירא ליה, לא נאמר "חוקה" אלא על דברים הנעשין בכגדי לבן בפנים.

283. א. רש"י בזבחים מ א פירש באופן אחר: אם כיפר כפרה המעכבת בשאר מקומות כגון מתנת הדמים מתן שבע ומתן ארבע, כילה; [וצריך ביאור, אם כן נאמר: מתנה אחת מהן מעכבת כבשאר מתנות החיצונות].

ובזבחים נב ב פירש רש"י: אם כיפר מה שאמור בענין — כלה, דכתיב "חוקה" לעיכובא, אבל שיריים שאין אמור בענין לא מעכבי; ואתא רבי יהודה למימר: אם כילה כל צרכי עבודותיו ואף המלמדין לו ממקום אחר כיפר, ואם לא